

«RONGAREN»

Et informasjonsblad for Brødrene Risa A/S Nr. 11, oktober 1998, 3. årgang

IVAR-ledningen snart ferdig

Anleggsarbeidene på siste parsell av IVAR-ledningen går mot slutten, Som en viktig del av prosjektet skal traséen gjenlegges for å framstå som minst like fin som før arbeidene startet.

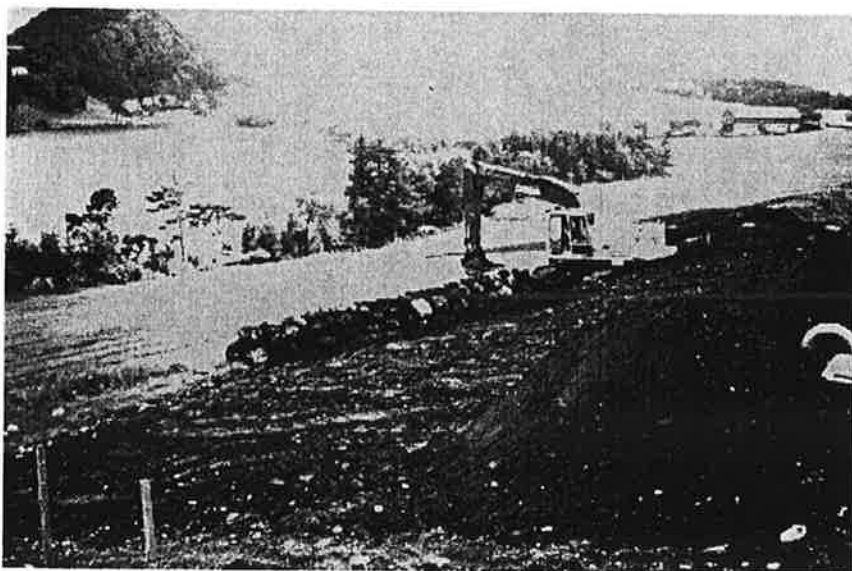
Det er to karer som har stått i spissen for dette arbeidet. Torger og Ernst har nå i flere måneder arbeidet med gjenlegging av traséen for den ca. 7 km lange sisteetappen av hovedvannledningen. Arbeidene startet på Fjermestad, og nå nærmer de seg endepunktet på Langevatn.

Rongaren har fått flere tips om at disse karene burde avlegges et besøk, så derfor pakket vi notisblokk og skrivesaker og dro opp til Ålgårdstraktene.

- Det må være mange kvadratmeter med forstøtningsmurer og steingarder som er lødd opp i denne perioden? Ernst: Det er hovedsaklig i områdene rundt Timeveien at vi har lødd opp forstøtninger, størsteparten av dette arbeidet har vært vanlige steingarder. Det har trolig blitt lagt opp nærmere en halv kilometer med steingarder, samt steinrekker. I tillegg har det vært utført flere bekkelukkinger.

- Er det ikke ensformig å være så lenge på samme plassen? Ernst: Det har hele tiden vært et interessant og variert arbeid, der man ser resultater av det som blir gjort. Torger sier at han godt kunne tenkt seg en ny etappe med samme arbeidet.

- Forholdet til grunneierne? Torger: Det var litt problemer i starten, men etterhvert har det fungert veldig fint. Flere bønder har fått dyrket og drenert arealer og myrer som tidligere var ubrukbare.

- Framdrift? Torger: Vi startet gjenleggingen på Fjermestad omtrent ved påsketider i år, og vil trolig bli ferdig i løpet av neste uke. Det vil si vi skal ikke gå helt til Langevatn, men avslutter noen hundre meter før i påvente av en egen entrepriser som vil gå i samme trasé som hovedvannledningen fra Langevatn ned til dette punktet.

Martin

Litt om Smeaheia

Smeaheia er eit nytt boligområde i Sandnes kommune. Utbyggingen skal skje over fleire år.

Smeaheia Utbyggingsselskap A/S har følgende aksjonærer:

Block Watne A/S	40 %
Aadnøy A/S	17 %
Vikevåg Trelast A/S	17 %
Skårland A/S	16 %
Klepp Hus A/S	10 %

Arbeidet omfatter følgende deler:

Støyskjerming langs E39 fra Somaveien Bru til Soma bru. Det skal bygges voll i opptil 9,5 m høyde over E39.

Masseutskifting av myr

Myrdybden i arealet som skal masseutskiftes ligger hovedsaklig mellom 1 m til 3 m.

Planeringsarbeid

Areal skal senkes og massene skal benyttes i voll og byggeområder.

Fordrøyningsbasseng

Det skal bygges fordrøyningsbasseng for å dempe flomtoppene. Bassenget skal ha et areal på 1500 m².

Hovedveger

Hovedgangvegnett

Hovedledningsanlegg

Pumpestasjon

Friområder med voller

Entreprisen omfatter i hovedtrekk følgende masser:

a)	Utgraving av myr og matjord	ca.	115 000 m ³
b)	Fylling myr og matjord	ca.	115 000 m ³
c)	Fylling gravemasser/sprengstein	ca.	120 000 m ³
d)	Tiltransport gravemasser/sprengstein	ca.	90 000 m ³
e)	Graving	ca.	30 000 m ³
f)	Forsterkningslag	ca.	2 900 m ³
e)	Bærelag	ca.	3 900 m ³
h)	Asfalt	ca.	11 400 m ²
i)	Kantstein	ca.	2 700 m
j)	Natursteinsmur	ca.	400 m ²
k)	Hovedledning	ca.	1 600 m
l)	Kummer spillvann og overvann	ca.	43 stk
m)	Vannkummer	ca.	7 stk
n)	Støyskjerm	ca.	46 m

Arbeidet startet i begynnelsen av mars -98 med gjennomgang av anlegget med Knut Terje og Johnny på kontoret. Så var det berre å starta ute på Smeaheia. Egil S. Var den første som var med. Etter dette kom Rune S. Og Arild Auestad. Dei var med på fylling og avspenning av jord. Nils og Magne Grude begynte på grøftene. Starten var fæl, 4 m djup, mykje vatn, måtte ha grøftekasse og kappe pvc-røyra i to for å få dei nedi. Pumpa gjekk natt og dag, når

Nils og Magne.

straumen ikkje slo seg av. Massane nedi der var så blaute at ein ikkje kunne tenkja seg å bruka dei igjen, men etter ein dag eller to var dei tørre nok, så det var berre å leggja dei andre røyra. Når pumpene sveiv så gjekk det ganske godt. Nils og Magne gjorde ein kjempejobb med denne grøfta. Når overvannsledningane og vann- pumpeledningene vart lagde var det mange innom for då tok Stein Torland, Jarle Borsheim og Geir Arne

Ommundsen (Åmøy) den

praktiske prøven til fagbrevet. Nå er me komne så langt at det nærmer seg ferdig med det første del-feltet. Geir Arne har lagt nærmere 500 m 1200 mm røyr med Magne Auestad på stuen. Han har og gått tilbake for å leggja spillvann og vannledning. Her hadde han sonen Arild Auestad med, så du kan seia han held seg til slekta.

Myra har me og køyrt ut - noko til vollen og noko til Varatun, og litt til Soma. Massane som vert innkøyrte kjem frå Tor Anders Haga på Soma. Bilane køyrer masse inn frå Soma, og litt myr tilbake. Pukk på vegane har me også køyrt, så nå gjer me klar til kantstein.

Når me starta på Smeaheia så fekk me også Lura Pleie- og Servicesenter, og litt seinare Firkanten. Det var ikkje alltid like godt å få god drift på alle plassane, men det gjekk godt til slutt. Asfalt kom på Lura Pleie, og Firkanten er godt i gang utan at me har fått høyra klaging av oppdragsgivarane.

Frå Lura Pleie- og Servicesenter.

Tilslutt vil eg håpa at alle som har vore innom Smeaheia for å henta jord, røyr og deler, tenkjer på oss når anlegget her skal gjerast opp, så ikkje me kjem for mykje i manko.

P.S. Eit av delfelta, B1 feltet, var me visst billigast på, så det vert nok jobb framover.

Svein Inge

SENTRAL GODKJENNING

Det siste året har det vært mye skriverier i media om den reviderte Plan- og bygningsloven som er trådt i kraft. Mange har hevdet at den vil medføre mye administrasjon med mange dokumenter og søknader, noe som i sin tur vil fordyre byggeprosjektene. Tidligere bestod ofte en komplett byggesøknad for en vanlig enebolig av noen få sider, mens i dag kan man komme opp i flere titalls sider med dokumenter og søknader for tilsvarende prosjekt. Hovedformålet med endringene i loven er å sikre bedre kvalitet i alle faser av byggeprosessen. Dette skal oppnås ved at alle faser av prosessen (prosjektering, utførelse osv.) skal dekkes opp av ansvarlige foretak (bedrifter).

Størsteparten av vanlig anleggsarbeid er regulert av Plan- og bygningsloven, derfor er også vi underlagt kravene i denne loven. Dette betyr at for hvert prosjekt/anlegg vi starter må vi i den aktuelle kommunen søke om *ansvarsrett*, og i tillegg søke om *godkjenning av våre faglige kvalifikasjoner* før vi kan starte arbeidene. Dette gjelder uansett anleggets størrelse, dvs. alt fra tomter til store byggefelter. En søknad om ansvarsrett består som oftest av bare et skjema, mens en søknad om godkjenning av faglige kvalifikasjoner består av en mengde dokumenter.

For å forenkle saksbehandlingen og redusere dokumentasjonsmengden har myndighetene etablert en ordning som kalles Sentral Godkjenning for bedriftenes faglige kvalifikasjoner. Tidligere i høst fikk Brødrene Risa AS som en av de første entreprenørene i distriktet Sentral Godkjenning fra Statens Bygningstekniske Etat i Oslo. Denne ordningen har overtatt for den gamle autorisasjonsordningen (klasse D0, D1 og D2) etter Entreprenørloven som nå er opphevet. Vi har også fått et merke som bevis på at vi er godkjent i henhold til denne nye ordningen.

Godkjenningsmerke

En av de største endringene som følge av den nye loven er at myndighetenes kontroll (f.eks. bygningskontroll) nå skal foretas av enten utførende firma, eller et annet firma som er godkjent for å utføre denne type kontroll.

En annen konsekvens av den nye Plan- og bygningsloven er at vi blir pålagt å kvalitetssikre alle oppdrag vi utfører. I praksis betyr dette at vi må dokumentere at arbeidene er utført i henhold til gjeldende regelverk, f.eks. Kommunaltekniske normer eller Byggeforskriftene. Denne dokumentasjonen foretas som regel i vanlige sjekklister der formannen regelverk, f.eks. Kommunaltekniske normer eller Byggeforskriftene. Denne dokumentasjonen eller anleggslederen kvitterer for at f.eks. drenering rundt grunnmur er lagt i henhold til forskriftene.

En av de største utfordringene i tiden framover blir å følge opp den godkjenningen vi nå har fått. Dette kan vi klare ved å gjennomføre kvalitetssikring i alle ledd i bedriften uten at dokumentmengden nødvendigvis trenger å bli så mye større enn den er i dag.

Martin

Hei adle i hop

Og skriva er ikke det enkleste eg gjære, men me må jo alle støtta opp om Rongaren som er et veldig godt blad.

Me som holder til nest innerst mot byen (For de som holder til rundt Nærbø og omeng les Stavanger, ca 4mil nord for Nærbø) er nå ferdige med Madlalia (endelig) Berthel O Steen og Varhaug Diesel Elektro. Nå holder vi på med noen tomter på Forusstranda, en forferdelige plass med mykje bløt leire.

Jan Emil har nå fått sin etterlengta Kobelco SK210, som han er så fornøyd med at, nå har han ikke lenger tid til og sjå på den korte viseren på klokka når han står opp . Derfor kan du risikere og sjå en Kobelco i gang klokka 0450.

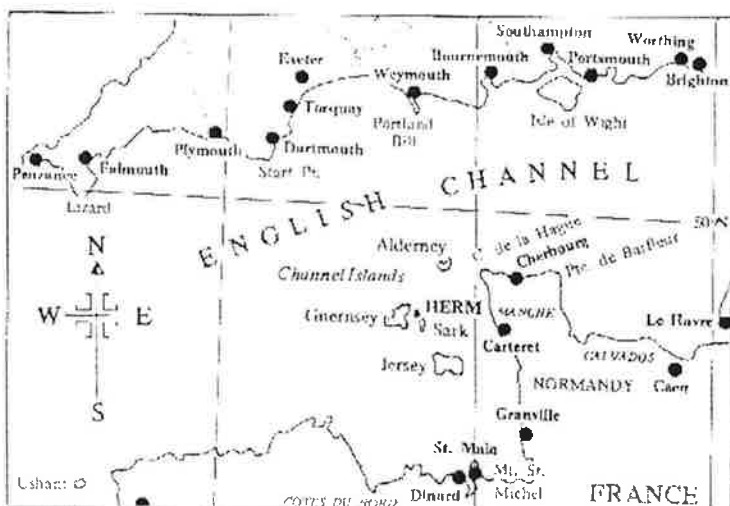
Ivar

Utenriks

Rongarens internasjonale medarbeider, Bjørn Kvia, har denne gangen vært på reportasjetur til Kanaløyene.

I siste del av september ble undertegnede invitert på tur til øya Guernsey for å delta i en lagturnering i bridge.

Guernsey er en av Kanaløyene som alle tilhører Storbritannia, men samtidig hovedøy i en liten gruppe selvstyrte øyer som utgjør «The Bailiwick of Guernsey» (Guernsey, Alderney, Herm og Sark) og ligger ca. 30 km nord for Jersey. For meg er «Jersey mer kjent pga. TV-serien Bergerac, men Kanaløyene består av flere øyer. Jersey er den største - ca. 117 km², - Guernsey er ca. 65 km², Alderney er tredje størst med ca. 15 km². Utenom disse finnes også flere småøyer, bl.a. Herm og Sark.

Fulle av forventning dro vi til Sola onsdag morgen. Første reisemål var Amsterdam der vi skulle bytte fly videre til Guernsey. Men da tåka låg tjukk på Sola, dro det ut før flyet fra Bergen kom seg ned på bakken. Dermed ble forsinkelsen såpass stor at vi ikke rakk siste fly fra Amsterdam til Guernsey. Resultatet ble ombooking til London og videre derfra. Kombinert med all ventetiden på flyplassene ble det «nåttå og

gråden» før vi nådde Guernsey. Etter å ha installert oss på hotellet ble det kun en kort «barsjekk» før reisetrette nordmenn gikk til køys.

Etter en bedre frokost neste morgen ble vi enige om å dra på sightseeing med buss. Hotellet vårt - «Duke of Richmond» viste seg å ligge i høyden over byen St. Peter Port og på spaserturen nedover mot sentrum ble jeg mektig imponert over de flotte murene på begge sider av smale gater.

Guiden på bussen snakket som en «foss» så det var ikke helt enkelt å få med seg mer enn det «grøvste».

Kanaløyene består av granitt og skifer. Klimaet er mildt og solrikt pga. en arm av Golfstrømmen som passerer forbi. Husdyrbruket står høyt, og de tre største øyene har hver sin kjente kvegrase. Utenom turismen spiller fiske og granittbryting en viss rolle. Avl av tidlige poteter, grønnsaker + blomsterdyrking, likeså. Guernsey har ca. 55 000 innbyggere og OBS! 45 000 kjøretøyer. Engelsk er offisielt språk - i motsetning til Jersey som er franskspråklig. Første stopp var ved «Verdens minste kirke». Utenom presten var det plass til en menighet på 2 - to personer. Dette byggverket var munken Deodats livsverk. «Dagens» byggverk var visstnok nr. 3 i rekken, da det første ble revet pga. at munken ikke var fornøyd med det, nr. 2 ble revet fordi det viste seg at biskopen var for tjukk til å komme gjennom åpningen for å innvie kirken. 100 m herfra lå «The Guernsey Clockmakers» med en stor salgsutstilling av klokker.

På turen langs kysten lå flere høye tårn (10-14 m). Disse var utkikks- og festningstårn (Martello-tårn) fra Napoleons-tiden - i tillegg var disse forsterket med armert betong av tyskerne under okkupasjonen. Det var også en masse bunkere som vitnet om at dette var en viktig del av Hitlers «Atlantehavsvoll».

Kysten her var et eldorado for turgåere med avmerkede stier langs klipper og grotter - men man måtte være obs. på tidevannet - da det var opptil 11 m forskjell på lavvann og høyvann. Riktignok regelmessig og forutsigbart, men det var viktig å følge med på tidevannstabellen - da det gikk fort for seg når høyvannet satte inn.

Vi stoppet også på «Strawberry Farm and Woodcarvers» - et utfluktssted med kunsthåndverkere i arbeid, fuglebur og muligheten til å nyte farmens jordbær med Guernsey-fløte.

Bridgespillingen skulle foregå torsdag og fredag kveld + hele lørdag og søndag - slik at her oppdaget jeg fort at hjemturen var planlagt 14 dager for tidlig.

Fredag ble benyttet til å sjekke byen! St. Peter Port ligger flott til langs fjellsiden opp fra den travle havna. Langs brolagte gater ligger elegante hus fra 1700-tallet.

Det var godt utvalg av forskjellige forretninger - flotte restauranter og intime puber. Det viste seg at Guernsey hadde «egne penger» -Guernsey Pounds. Kursen på disse fulgte nøye den engelske, og Guernsey Pounds/engelske pund ble brukt om hverandre på øya.

Verre var det visstnok å prøve seg med disse i England - da englenderne ikke vil ha «Guernsey Pounds» som betaling. (Øyene hadde også egne frimerker).

Våre prestasjoner ved «det grønne bord» var en del «opp og ned» (mest ned), så dem kan vi forbigå i stillhet.

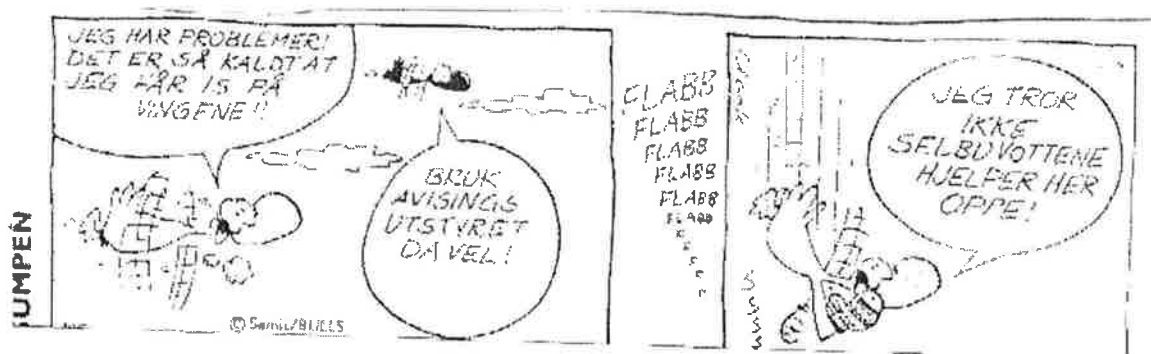
Nivået var alt fra middels minus, til «proffer» som lever av spillingen. Jeg syntes det var mer «stil» over det hele her nede enn hjemme, med bl.a. «turneringsleder» i smoking, og spesielt på kveldsspillingen lørdag var alle dresset opp i sin fineste stas.

All prating under spillingen måtte foregå på engelsk så vi ble sånn passe «internasjonale» etterhvert. Dette fikk sitt utslag på hjemturen ved ombordstigning på flyet i Amsterdam. Flyvertinnene var norske, og da den ene henvendte seg til meg på umiskjennelig Bergensdialekt - parerte jeg elegant med -What?.

Hjemturen gikk forøvrig smertefritt - vi kom faktisk noen minutter før skjema til Sola - bortsett fra de før omtalte 14 dagene.

Bjørn

Apropos Gardermoen.....

Bilder fra anleggene

Fra Edlandsbakken på Nærbø.

Natursteinsmur mot E39.

Kleppevarden Panorama.